

LA VALL DEL MOGENT

Publicació setmanal

Administració: Anselm Clavé, 30

Preu: 25 cèntims

I el prestigi, què?...

Tots recordem, ja que d'això fa només quatre dies, les eleccions de diputats a les Corts de la República Espanyola.

Feia justament vuit dies que s'havien celebrat, quan el resultat de l'escrutini de Barcelona ciutat era encara una incògnita; la primera emissora de Catalunya, llençava als quatre vents una barreja de xifres i numeracions prou per a atabalar el matemàtic més aciençat.

La premsa restava indecisa i esmaperduda davant d'un embolic tan inexplicable.

Els mateixos posseïdors de la victòria temien de llançar a la llum pública els resultats netament favorables; en una paraula, havia perdut l'Esquerra.

Segons ells, la sobirana voluntat del poble havia estat falsejada i coaccionada; per tant, la victòria era nul·la i per res absolutament calia respectar-la.

I bé; al cap de quatre dies, després dels necessaris aplaçaments per a tenir el temps necessari per a l'acaparament de l'ordre públic i fer tota classe de combinacions vergonyoses entre els homes que fa tan pocs dies encara es llançaven cara a cara el llot de l'odi i del rancor, i per a poguer donar les instruccions rastres a la gent camperola de nostra terra, es celebren unes flamants i pomposes eleccions municipals.

I veiem, oh, paradoxal, que l'endemà al matí el «Full Oficial», i la «Primera emissora de Catalunya», cantaven a so de bombo i platerets la fantàstica, la desconmunal, la gloriosa i rotunda victòria de l'Esquerra Republicana de Catalunya, arreu de la nostra terra...

Fa d'això una dotzena de dies i encara que hem mirat diferents periòdics, enlloc no hem trobat els noms de La Roca, Granollers, Montornès, Vallromanes i molts d'altres on l'Esquerra va fracassar per complet.

Tampoc no hi hem vist ni llegit l'explicació clara i evident dels fets ocorreguts a Llinàs, Vilamajor, Llívia de Vall, etc., on la coacció fou contínua però no evità que l'Esquerra trontollés i demostrés el valor cívic d'alguns dels seus homes.

Per què i amb quin fi s'ha de privar al poble sobirà de saber la veritat dels fets?

Que s'en treu de dir al poble que la jornada ha transcorregut amb tota normalitat, si després aquest s'entera que no s'ha deixat votar les monges, que s'han tirat petards, que la força pública ha restat passiva, malgrat el requeriment de persones autoritzades?

No es cregui, però, l'Esquerra Republicana de Catalunya, captar simpaties ni

honor amb aquesta abominable manera de procedir.

Que recordi els pomposos plebiscits del dictador Primo de Rivera, que donaven sempre un triomfal resultat a favor del General contra el pensar del poble però que a l'hora menys pensada aquest el rebatia de cop i volta enllà de les fronteres.

Esquerra Republicana pot haver guanyat unes eleccions, però ha acabat de perdre el seu prestigi.

NYAC

Escrutini general

El dia 18 es procedí a fer l'escrutini general a la Casa Capítular.

Fou presentada una protesta per En Isidre Raimí i Jubany, en nom de l'Aïneu Republicà, adherit a l'Esquerra Republicana de Catalunya, en la qual es demana l'anul·lació de les eleccions al districte primer, secció primera, segons manifestà, per haver tancat les portes del col·legi a l'hora de dinar, i també per haver coaccionat, el propietari Sadurní Pont, a persones encubertes als seus arrendataris.

Contra-protestaren, en nom de la candidatura Autonomista Catalana, els candidats senyors Asmarats i Sadurní Pujadas, manifestant que no era cert i que no tenia fonament la protesta, puix que ni ells ni ningú no van coaccionar i que en tot cas va ésser el President de la Comissió Gestora que feia esment d'un document en el que hi havia anotades unes quantitats falses.

La Junta del Cens, que era presidida pel senyor Josep Rovira, proclamà els consellers electes i suplents següents:

Consellers: Sadurní Pujadas i Fortuny, Francesc Asmarats i Simó, Esteve Vila i Fortí, Sadurní Monteys i Clascà, Joan Arenas i Jalencas, Francesc Torrents i Catafal, Romà Planas i Plana, Agustí Agustí i Amat i Francesc Galbany i Galbany.

Suplents: Màrius Gallemí i Bartres, Josep Canet i Sala, Tomàs Nogueras i Collet, Salvador Prat i Tresserres, Salvador Amat i Moncau i Joan Alabau Boter, d'Esquerra; Josep Riera i Argent, Jaume Torrellas i Sayol i Pere Cañes i Pont, autonomistes.

La llista número 2, Autonomista Catalana, va obtenir 526 vots, contra 483 que en va tenir l'Esquerra.

Ciudadà: Ja t'has subscrit al nostre setmanari?

Remitit

Sr. Director de LA VALL DEL MOGENT.
Molt senyor meu: Us prego us digneu publicar, baix la meva responsabilitat, les següents ratlles:

Fets històrics

S'acabava la Dictadura del General Berenguer. Semblaven apropar-se a pasos de gegant unes eleccions de regidors.

Disgustat, el que té l'honor de signar aquestes ratlles, de l'actuació del meu amic Ramon Galbany dins el Consistori, vaig fer gestions prop del seu germà En Pere Galbany, a fi de que desistís d'anar en candidatura, proposant-li que es posés al seu lloc, del contrari jo li faria l'oposició, al que em contestà que no li convenia ni li interessava.

Erem a Granollers, davant de can Perret, i a la conversa hi estava present l'Asmarats.

Amb aquest ens dirigí a la Guatlla, on, en trobar el meu amic Arenas Montpart li vaig fer els mateixos advertiments, responent-me que estava identificat amb En Ramon i que a Vilanova no coneixia ningú més que ell.

Indignat davant de tal afirmació, li vaig remarcar que sempre els havia ajudat i que ara amb tot el pesar em posaria a l'oposició i que després ja ens veuríem.

Fou aquell el moment decisiu del canvi polític d'aquesta Vall.

Amb l'Asmarats confeccionàrem una candidatura, no sense abans haver demostrat als amics de La Roca, Vila i Agustí, que el seu partit i el nostre de la Fullaraca anaven al fracàs, de no acceptar la meua proposició.

No va ésser l'hora. Vingué el 12 d'abril, lluitàrem i vencèrem. L'endemà els novells regidors proclamaven la República a La Roca, mentre jo veia amb pesar el meu antic partit sucumbir sota el pes de l'esperit contradictori d'uns quants.

La tasca ha estat dura: el 15 de maig un decret deixava els meus nous amics sols a la Casa Gran, amb un president nomenat per la Generalitat, contra el qual han hagut de lluitar constantment.

I ha vingut el moment culminant de la lluita; l'honrosa victòria del 14 de gener de 1934, obtinguda per la candidatura n.º 2, que amb tant anheli patrocinàrem.

Ara pregunto jo als meus antics amics de La Roca i de Vilanova: No quedava molt més noble el meu amic Ramon retirant-se llavors que esperar una volta perduda la batalla?

JOSEP AREGAY

Vilanova, gener de 1934.